

EŠTE NIE SOM MŔTVA

Najťažšie je vyriešiť vlastnú vraždu

HOLLY JACKSON

Ljndeni

Ešte nie som mŕtva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Holly Jackson

Ešte nie som mŕtva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**EŠTE
NIE
SOM
MŔTVA**

HOLLY JACKSON

**EŠTE
NIE
SOM
MŔTVA**

Z ANGLIČTINY PRELOŽILI
DOMINIKA WEINSTOCK A VERONIKA LITVIKOVÁ

Ljndeni

Holly Jackson: *Not Quite Dead Yet*
Copyright © 2025 by Holly Jackson Limited
Translation © Dominika Weinstock, Veronika Litviková, 2025
Poems translation © Jana Bálíková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4877-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4899-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4900-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4898-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Jet

PIATOK
31. OKTÓBRA

J E D E N

O dumretá sivá pokožka, spod ktorej presvitá šlachovité hnijúce svalstvo. Vpadnuté gumené očné jamky okolo prenikavých hnedých očí. Hoci tie patrili skutočne jej. Hýbali sa, keď si prezerala svoj zovňajšok. Rozpadajúce sa zuby ako klávesy na organe a zrazená krv zaseknutá medzi nimi. Čo to tie zombie vlastne jedia? Výhradne mozgy alebo nepohrdnú ani inými vnútornosťami? Zrejme by si nepochutili na jablku v karameli, ktoré si dala pred chvíľou.

Jet sledovala svoj odraz v zakrivenom zrkadle, svoju mŕtvu tvár, pardon, nemŕtvu tvár. Masku si nasadila na celé tri minúty, takže sa mama nemohla sťažovať, ale dlhšie v nej už Jet nedokázala dýchať. Horúci sladkastý vzduch sa začal na gume zrážať, takže sa jej prilepila na pokožku. Stiahla si ju teda z tváre. Pleť mala stále dosť bledú, no už nie takú sinavú, hoci zrkadlo jej okrúhlu tvár opticky predĺžilo, skreslilo tvar jej hustého obočia a mierne dohora vyhrnutého nosa. Strapaté krátke blond vlasy jej stáli, a keď si ich uhládza, pocítila na dlani prasknutie statickej elektriny.

„Jet?“

„Dopekla,“ strhla sa. Zrkadlo zdeformovalo aj tvár muža stojaceho za ňou a poskrúcalo jeho svalnatú postavu do tvaru mecha harmoniky, no Jet ho spoznala po hlase. No DO-RI-TI. J. J. Lim. Nie však

so svojimi tmavými vlasmi začesanými dozadu a hladkou bronzovou pokožkou. Mal nasadenú krikľavočervenú parochňu, oblečené džín-
sy na traky na pruhovanom tričku a na tvári nakreslené hlboké jazvy.
Chucky. Tento film pozerali spolu na treťom rande.

„Nechcel som ťa vystrašiť,“ akosi čudne potiahol nosom.

„Je Halloween, práve o to ide,“ odvetila ešte čudnejšie. Jet odkrá-
čala bez toho, aby sa naňho pozrela v neskrútenej podobe, míňajúc
stánok s tekvicovými koláčmi a jablkovým chlebom. *Len 5 dolárov!!!*
vykrikovala na ňu tabuľa.

„Ide o...“ J. J. si strhol parochňu a vydal sa za ňou. Potkol sa, keď
prechádzal pomedzi skupinku detí s čerstvo pomaľovanými tvármi.
Prečo šiel za ňou? Veď obom umožnila poľahky sa vytratiť. A znova.
„Prepáč,“ pokračoval, „len som si vravel. Iba som...“

Fakt paráda! Jet vôbec neľutovala, že šla na halloweensky jarmok.
Parkom Green uprostred vermontského Woodstocku prúdili davy ľu-
dí a jej sa predsa len nejakým zázračným spôsobom podarilo naraziť
na jediného človeka, ktorého netúžila stretnúť.

„Sladkosť alebo neplechu!“ zakričal na ňu krpateľ upír.

Jet mu priala, aby sa zadusil tými oslintanými rezákmi. Boli deti
vždy také otravné alebo za to mohlo priveľa cukru v sladkostiach? Už
bolo po desiatej. Kedy vlastne dávajú dnešní rodičia deti spať? Zjavne
nie dosť skoro.

Trochu zrýchlila, no J. J. to nevzdával.

„Jet, prosím ťa,“ načiahol sa za jej dlaňou. „Musím sa s tebou
o niečom porozprávať.“

Jet zastala a povzdychla si. O niečom znamenalo o nich, všakže?
No oni už spolu nechodili dosť dlho, celé mesiace. „Teraz nemôžem.“
Lož. „Pomáham rodičom v stánku vyberať peniaze na dobrú vec.“
Ešte väčšia lož. „Tie jazvy ti nakreslil Henry?“ Zmena témy.

J. J.-ove lesklé oči sa zúžili. „Prosím ťa, Jet, je to dôležité.“

„Aha, dôležité,“ odfrkla Jet, „tak ako vtedy, keď si mi povedal, že
som to najlepšie, čo ťa mohlo stretnúť... vo Woodstocku. Ach, aké
poetické, J.“

„Vieš predsa, že som to tak nemyslel. A nejde o nás, ale o...“

„Počuj, kámo, toto ti asi spadlo,“ ozval sa hlas spoza J. J.-ovho pleca a zachránil ju. Patril jej bratovi Lukovi, ktorý sa zohol, aby z trávy zodvihol jeho pokrkvajú červenu parochňu. Keď sa postavil, vystrel a podal ju späť J. J.-ovi, prúžky svetla sa mu zaleskli v hnedých očiach, rovnakých, aké mala Jet.

J. J. si ju vzal a dokonca pochopil, čo sa mu Luke snažil naznačiť, a stratil sa v dave.

„Zachránil som ňu,“ povedal Luke.

Jet by to nikdy nepriznala. Práve sa mu to chystala povedať, keď ju zrazu štuchol do ramena, pričom sa snažil trafiť bod, ktorým jej znehybní ruku. Netrafil sa. Navyše už mal posratých tridsať rokov a dieťa na krku. Kedy s tými štuchancami prestane?

Jet na to nereagovala, koniec-koncov to sa naučí každé dievča, ktoré má brata. Naštve ich to totižto ešte viac.

Luke sa uškrnul, čo mu zvýraznilo čelusť. Vlastne celú hlavu, keďže si znova nechal celkom nakrátko ostrihať svoje medovohnedé vlasy – ostalo len pichľavé strnisko. Sophii sa to však zjavne takto páčilo. Skvelé! Už prišla aj ona s malým Cameronom v kostýme smutnej tekvice na rukách.

„To bol J. J.?“ spýtala sa Sophia. Pritisla sa k Lukovi, dotkla sa svojho manžela bokmi a nárokovala si ho späť. Mala oblečený tesný kožený kostým mačacej ženy, ktorý ju predlžoval a zoštíhľoval, taký, ktorý by Jetinej nižšej a oblešej postave nič nedaroval. Ešte si spomína, ako v puberte nosili rovnaké oblečenie. V časoch, keď takto tesne pri sebe stáli ony dve. Až kým Sophia nevyrástla a Jet nenarástli prsia.

„J. J. to vtedy nepochopil?“ Luke pozoroval ruch na jarmoku, ktorý, vďaka bohu, konečne začal utíchať. „Čo by mohlo byť jasnejšie než odmietnutie vo chvíli, keď ti klačal pri nohách?“

„Doslova,“ dodala zbytočne Sophia.

„Tak to nebolo,“ namietla Jet.

„Takže, Marge,“ oslovil ju Luke v snahe vyvolať ďalšiu reakciu, „za čo si sa obliekla tento rok?“

„Och,“ rukou pokynula na svoj čierny rolák a džínsovú vestu, čierne nohavice a čižmy. Áno, aj tie boli čierne. „Myslela som si, že je to

nad slnko jasné. Nahodila som sa ako neúspešná študentka práva, ktorá má dvadsaťsedem a ešte stále žije u rodičov.“ Radšej to spomenula sama, skôr ako si z nej vystrelí niekto iný.

Luke zasyčal. „Najdesivejší kostým zo všetkých.“

Sophia doňho drgla.

Jet pocítila, ako sa jej v bruchu niečo pohlo, líca ju začali páliť.

„Ani ty na sebe nemáš kostým,“ pripomenula bratovi.

Luke si odkašľal. „Nie, pretože tu reprezentujem našu rodinu, reprezentujem firmu Mason Construction. Toto je náš jarmok, musím vyzeráť profesionálne a prístupne.“

„S takýmto účesom?“ zasmiala sa Jet, hoci ju to stále škrelo. Možno by sa cítila lepšie, ak by so sebou stiahla aj Luka. Aspoň na chvíľu. „Tá spoločnosť ti ešte nepatrí, Luke.“

Jemne sa mu zachvela čelusť.

„O rok bude.“ Sophia stisla Lukovu dlaň a na tvári sa jej rozhostil úsmev podčiarknutý červenými perami. O rok bude, keď otec odíde do dôchodku. Nie, pardon, ak odíde. Už sa „chystal do dôchodku“ trikrát. Nemali sa o tom rozprávať a Jet si to veľmi dobre uvedomovala. Venovala mu nútený úsmev a ukázala viac zubov, než bolo treba.

„Toto je Cameronov prvý Halloween,“ Sophia rýchlo zmenila tému na niečo, o čom sa smeli rozprávať. O jej dieťati. O ničom inom sa vlastne ani rozprávať nechcela. „Je z neho tekvička.“ Pohojdala ho na svojich bedrách.

„Dokelu, vážne?“ zvolala Jet. „Myslela som si, že je prezlečený za pomaranč.“

„Jet!“ osopila sa na ňu Sophia. „Mohla by si sa pred malým zdržať nadávok?“

„Boha, prepáč.“ Jet si pritisla dlane na ústa.

„To vážne?“

„Vykĺzlo mi to.“ Nie, nevykĺzlo.

„Stále píšeš ten... čo to vlastne bolo?“ spýtala sa Sophia. „Scenár?“

Jet sa pomrvila a špičkou čížmy šťuchla do spadnutého lista. Nechcela o tom hovoriť, ale Sophia a Luke na ňu už aj tak zízali, takže nemala na výber. „Nie, už som s tým prestala.“

Luke si zasunul dlane do predných vreciek. Poďme na to. „Už si to vzdala?“ zatiahol a zjavne si to užíval. „Tak to musí byť nový rekord.“

„V skutočnosti pracujem na niečom inom,“ Jet aj naďalej rozprávala pokojným hlasom, vztýčila ochranné múry a stisla zuby. „Na novom nápade.“

„Hádam nehovoriš o tom podnikateľskom nápade s aplikáciou pre psičkárov, však nie?“ povedal.

Znova ju premkol ten čudný pocit, páliť ju zvnútra, víril jej v bruchu. Jetin pohľad skamenel v nevyslovenej otázke.

„Otec mi to povedal.“

„No,“ začala, akoby jej to bolo úplne jedno, „bola by som rada, keby ste sa o mne nerozprávali.“

„Nuž, keďže sme nemuseli,“ odvetil Luke.

„Bozaj ma, Luke.“

„Jet!“

„Sophia, on ešte nerozpráva.“

„Presne v tom sa my dvaja líšime,“ pokračoval Luke. „Keď si stanovím nejaký cieľ, vždy ho dosiahnem.“

Jet sa zasmiala. Vydala zo seba hlboký, drsný zvuk, ktorý sa vôbec nehodil k jej tvári, ako by povedali ľudia. Smiala sa ako starý chlap, akoby denne vyfajčila balíček cigariet, hoci cigaretu nikdy ani len nemala v ústach.

„Mám všetok čas na svete,“ odvetila mu to, o čom sa každé pondelkové ráno presviedča pred zrkadlom, keď jej rodičia na rozdiel od nej odídu do práce. Opakovala si tie slová, dokým sa jej nevryli do pamäti. V každom prípade by nemala Lukovi dovoliť, aby sa jej dostal pod kožu. „A myslím si, že zabúdaš, že to ja som vyhrala okresnú súťaž v hláskovaní, keď som mala desať.“

Luke prikývol. „Pamätám si.“ Samozrejme, že si to pamätal, pretože v ten deň sa stalo ešte aj čosi iné.

„Tak teda,“ ozvala sa Sophia, netušiac, akou temnou spomienkou práve pohŕda svojím spevavým hlasom. „Už pôjdeme. Toto chlapča začína byť akési mrzuté.“

„Ále čo, Luke, zabudol si na svoju dávku proteínov?“

Práve vtedy, doriti, vôbec nevnímal, ale našahoval krk, aby ponad hlavy čarodejníc a superhrdinov dovidel na stánok, ktorý obsluhovali ich rodičia.

„Musím ísť zachrániť otca,“ povedal, no nerozlúčil sa.

„Dobre, šéfinko,“ zahundrala Jet.

Toto už začul, otočil sa a v očiach sa mu zablysko.

„Ja som aspoň vedúci finančného oddelenia a nie vedúci fatálnych sračiek.“

„Kiežby to sedelo.“

„Jet!“

„To nadával Luke, nie ja!“

Cameron sa nervózne vykrúcal a Sophia si povzdychla. Dívala sa za Lukom idúcim do davu.

„Ocenila by som, keby ste sa vy dvaja nehádali,“ povedala.

Jet pokrútila hlavou. „To nebola žiadna hádka. Len bežný rozhovor. Ty by si to nepochopila.“

„Je pod veľkým tlakom.“

„Je to Luke,“ povedala Jet, „vždy je pod tlakom. Stavím sa však, že si minimálne dvakrát do týždňa nájde čas na golf s Jackom Finneym a Davidom Dalom. Hoci je pod tlakom. Ja ho poznám dlhšie, nezabúdaj. Aj teba som poznala.“

Presne to stálo medzi Jet a Sophiou ako akási chladná, bodavá vec. Vy si odídete na vysokú a vaša najlepšia priateľka, ktorá vám prestane volať a odpovedať na správy, jednoducho sa o vás vo všeobecnosti zaujímať, si namiesto toho vyhliadne vášho brata. Čokoľvek, len aby sa dostala k Masonovcom. Jet netušila, ako sa s ňou má po tom všetkom baviť, a síce jej to nikdy nepovedala, ale to jej dieťa sa jej zdalo sakramentsky nudné.

„Nuž, tak ja idem...“ nestihla dokončiť, no ani nemusela. Sophia si zjavne vydýchla, keď ju tam Jet nechala samu a zmizla v rednúcom dave ľudí.

Návštevníci začali odchádzať. Sáli do nej vlkolaci a sérioví vrahovia. Jej smerom kráčal obrovský mačací kostým. Spomedzi bielo-ryšavých chlpatých pliec mu vytrčala neprimerane malá ľudská

hlava. Tú mačaciu si niesol pod pazuchou. Jet spoznala jeho ľudskú časť: holohlavého muža tmavej pleti a jeho oči zvýraznené okuliarmi s okrúhlym rámom. Volal sa Gerry Clay. Bol v rade obecného výboru spolu s jej mamou. Vlastne Gerry mu predsedal a mama bola podpredsedníčka, a keď ju zvolili, tvrdila, že jej na tom nezáleží, no mama nevedela dobre klamať.

Mačací Gerry kráčal medzi dvoma policajtmi. Nie tých v kostýmoch, ale v skutočných uniformách. S vestami na hrudi a zbraňami za opaskom. Boli to Lou Jankowski, relatívne nový náčelník polície, a Jack Finney, ktorý odjakživa žil oproti Masonovcom.

„Ahoj, Jet,“ usmial sa na ňu Jack ako na starú známu. Bol vysoký, mal široké plecia a v tmavých vlasoch šediny, ktoré sa mu začali objavovať aj v strnisku. Sophia ho prirovnávala k striebornej líške, keď boli tínedžerky, hoci tá strieborná časť bola relatívne nová.

„Zdravím, pán Finney.“ Mala ho oslovovať seržant alebo tak nejako, no nikdy si na to nezvykla. Pán Finney však znel prinajmenšom lepšie ako Billyho otec, no a Jet ho takto volala väčšinu svojho života.

„Billy ťa hľadal,“ povedal, akoby jej čítal myšlienky.

Fiha, kto tu dnes získal cenu miss popularity?

„Prepáč, Lou,“ dodal Jack, „toto je Jet, dcéra Scotta a Dianne. Nevie, či ste sa už stretli.“

„Neviem o tom,“ povedal Lou. Vyzeral zlostne a mal chladné oči, ktoré však nesesedeli k jeho hlasu, ten znel príliš nežne. Jeho žltó-hnedé vlasy farbou pripomínali horčicu a líca mal červené ako kečup. Tento muž očividne ešte nepočul o retinole. „Je mi potešením pracovať s vašou matkou a s Gerrym, samozrejme. Aha, to je moja žena, ten strašiak, ktorý na mňa máva. Ospravedlňte ma na moment.“

„Potešením?“ zatiahla Jet a dívala sa, ako náčelník odchádza. „Isto myslel inú Dianne Masonovú.“

„Ha!“ vykrikol Gerry, vlastne to ani nebol smiech. „Si vtipná.“

Prirodzene, Jet už vedela, že je vtipná. Niekedy jej totižto nič iné neostávalo.

„Čo si myslíte o svojom novom šéfovi, Jack?“ spýtal sa napoly Gerry a napoly mačka s pohľadom upretým na vzdalujúceho sa náčel-

níka. „Nikomu nehovorte, že som vám také niečo povedal, Jack, no mali ste ním byť vy. Dáva oveľa väčší zmysel, aby sme mali šéfa, ktorý tu žije celé desaťročia, a nie akéhosi cudzinca, ktorý nikoho nepozná. Isteže som hlasoval za vás. Netuším, prečo ostatní členovia rady... doriti, nikomu to nehovorte. Pravdou je... mali ste ním byť vy.“

Jackovi ovisli plecia. Neisto odvrátil zrak, akoby hľadal niečo iné, na čo by sa mohol pozerieť. Ideálne rozptýlenie spozoroval v stánku za nimi, v ktorom Jetini rodičia predávali vrecúška so sladkými pukancami a vyberali peniaze pre mestský projekt Green Spaces. Všetko to sponzorovala veľmi priateľská miestna stavebná firma. Tá, ktorá vystavala sídla hneď vedľa Green Spaces.

Jack si odkašľal a vrátil sa myslou sa späť k nim. „Som si istý, že ste vybrali toho správneho človeka.“

Ako to, že sa Jet ocitla v ďalšom rozhovore, ktorého súčasťou nechcela byť?

„V pohode,“ povedala v snahe uvoľniť napätie. „Ak sa chcete niečím rozveseliť a niekoho zatknúť, pán Finney, nominujem svojho brata. Podľa mňa si obaja myslíme, že si to zaslúži.“

Jack sa na tom nezasmial, zjavne stále dupal nad Gerryho slovami.

„Aha,“ ozval sa Gerry, „tamo je môj syn Owen, ten, čo fotí. Ondaľho sa mu začínajú kurzy fotografovania. Poďme sa odfotiť, Jack.“

Gerry ovinul svoju mohutnú mačaciu ruku okolo Jackových pliec a odtiahol toho úbohého muža preč.

„Ahoj, Jet.“

Ježišikriste, mohli by jej dať všetci aspoň na minútu pokoj?

„Billy Finney,“ obrátila sa k nemu a usmiala sa. Úplne falošne. „Našiel si ma. Vďaka bohu, dnes večer som totiž sotva s niekým prehodila slovo.“

„Vážne?“ spýtal sa.

„Nie, ľudí mám po krk.“

„Patrím k nim aj ja?“

„Dozaista tak vyzeráš.“

Bol vysoký, s tmavohnedými kučerami, ktoré sa mu jemne ovíjali okolo vodnatých modrých očí umiestnených ďaleko od seba. Ústa

mal vždy pootvorené a mierne pokrivené, dokonca aj vtedy, keď sa neusmieval. Zodvihol obočie. Tento pohľad poznala. Billy sa od svojich desiatich rokov ani o chl p nezmenil.

„Čo je?“ spýtala sa Jet.

„Práve som sa rozprával s tvojou mamou a spýtala sa ma, ako sa volám.“

Jet si odfrkla.

„Vyrastal som doslova vo vedľajšom dome, trávil som u vás viac času než doma.“ Billy sa akosi zmenšil, hoci sa stále týčil vysoko nad Jet. „Žartovala, všakže? Nezabudla na to, kto som?“

Chudáčik Billy.

„Neber si to osobne, kámo.“ Jet ho potľapkala po ruke. „Ja si to tak neberiem nikdy.“ Práve povedala zrejme najväčšiu lož za celý večer. „Práve preto si ma hľadal... prepáč, akože sa to voláš?“

„Ešte nemám chuť o tom žartovať,“ zvrátil čelo Billy. „V skutočnosti som sa ťa chystal pozvať do baru. V utorok tam usporadúvame ďalší večer živej hudby. Vlastne tam budem hrať. Zdá sa mi, že som ti to už hovoril, dokonca niekoľkokrát. Hrám na gitare a spievam piesne, niektoré som aj napísal.“ Prečo hovoril tak rýchlo? A prečo sa potil? „Len ma zaujíma, či sa ti tentoraz podarí prísť. Ni... nič sa nestane, ak nie.“

Jet sa zhlboka nadýchla. Nepodarí sa jej prísť, ani minule sa jej nedalo a nepôjde to ani tentoraz. Pretože čo ak by bol hrozný a ona by sa na ňom zasmiala a zrazu by sa z toho stalo niečo neprijemné? „Prepáč,“ odvetila. „Tento týždeň nemôžem. Fakt mám toho veľa. Možno nabudúce?“

Znova sa zmenšil. „Jasné, pohoda,“ Billy prikývol. Na rad prišiel jeho falošný úsmev. „Iste bude nejaké nabudúce, netráp sa.“

Jet sa netrápila, ale nemala šancu vysloviť to nahlas, pretože si k nim razil cestu klaun, ktorému sa na trávě šmýkalo a stále zakopával. Opitý klaun s fľašou piva v ruke.

„Si v poho?“ spýtala sa Jet.

Až teraz klauna spoznala, vlastne iba od krku nahor, s polovicatým červeným nosom a parochňou. Pod tým všetkým to bol len

Andrew Smith. Knísal sa, oči mu behali zo strany na stranu, no keď pristáli na nej, rozžiarili sa.

„Ty,“ zamrmal a ukázal na ňu prázdnu fľašu od piva. „Kde máš brata? Musím s ním hovoriť.“

„Luka?“ Jet pokrčila plecami. „Tuším odišiel.“ Šťastný bastard.

Andrew sa zasmial temným, piskľavým hlasom. „Tá vaša posratá rodina. Myslíte si, že keď každý rok usporiadate sprostú párty, všetko tým vyžehlíte?“

Billy pristúpil bližšie k Jet. Do zóny nebezpečia. Teda piva.

„Vy všetci. Ničíte, čo vám príde pod ruku!“ zavrčal Andrew.

„Tuším ste toho vypili priveľa, nemyslíte, Andrew?“ povedal Billy a rozhodil rukami. „To je v poriadku. Čo keby som vám doniesol trochu vody?“

„Nevrav mi, čo mám robiť, chlapče! Vždy mi vravia, čo mám robiť!“

Andrew sa napoly rozbehol a napoly spadol na Billyho, sotil ho dozadu. Billy sa nebránil a nechal sa odtlačiť.

„Nič sa nedeje, pán Smith,“ snažil sa mu vysvetliť, zatiaľ čo mu opitý klaun slabými údermi búšil do hrude.

Prečo Billy nič nepodnikol?

„Hej!“ zakričala Jet v snahe zastaviť to, no ruvačka sa skončila skôr, než sa k nej dostala. Billyho otec – doriti, zvyk je zvyk, skús to znova –, Jack vybehol zo zmenšujúceho sa davu s náčelníkom Louom v päťách. Jack schmatol Andrewa a odtiahol ho od Billyho. Andrew sa potkol na vlastnej nohe a spadol na náčelníka Loua, ktorý ho držal v pevnom zovretí ako taký sud.

„Upokojte sa, pane!“ vyštekol mu do ucha Lou, jemnosť sa mu z hlasu vytratila. To nie je veľmi upokojujúce.

„Nechajte to na mňa, náčelník,“ Jack stisol Andrewovu ruku. Klaunova hlava ovisla na Jackovom pleci. „Si v poriadku, Billy?“ spýtal sa Jack svojho syna ponad Andrewovu hlavu.

„Hej, v poriadku, otec,“ odvetil Billy. „Len nedorozumenie. Musí ísť domov a vyspať sa z toho. Nezatýkaj ho, prosím.“

„Poznáte tohto muža?“ spýtal sa náčelník Lou Billyho otca.

Jack prikývol.

„Viete, kde býva?“

Jack znova prikývol. „Žije v byte vedľa Billyho.“

„Dobre,“ náčelník si upravil uniformu. „Môžete ho eskortovať domov, seržant? Dozrite na to, aby sa napil vody.“

„Iste, náčelník.“

„Nabudúce,“ Lou sa prihovoral klaunovi, „strávite noc v cele a obviníme vás z výtržníctva.“

„Poďme, Andrew,“ povedal Jack, zatiaľ čo ho odvádzal k ceste a pouličným lampám, podopierajúc klauna a muža zároveň.

Náčelník sa obrátil k Billymu a Jet ubzikla preč. Už mala po krk rozhovorov s ľuďmi a aj tohto haloweenského jarmoku. Budúci rok možno bude radšej predstierať chorobu. Vlastne na tom nezáležalo, pretože o rok tu už nebude. Bude opäť v Bostone, možno späť na práve, prípadne povedie svoju novozaloženú spoločnosť. Všetko malo svoj čas. Ona mala čas.

„O čo tam šlo?“ spýtal sa jej otec, keď konečne prišla k ich stánku.

„Andrew Smith,“ Jet položila svoju masku zombie na stôl. „Opäť spitý a nešťastný.“

„Pre svoj dom?“ spýtala sa mama akoby mimochodom, kým počítala peniaze v pokladničke so zámkom. Výrazný účes sa jej pohojdával okolo krku.

„Nie, zrejme preto, že mu minulý rok zomrela jediná dcéra.“

Dianne vyprskla a prudko sa nadýchla. „Jet, toto by si nemala.“

„Nemala by som čo, mama? Rozprávať? Existovať?“ Mama na ňu vrhla svoj typický pohľad – prenikavé zelenohnedé oči zväčšené pod sklíčkami okuliarov, no nie jemnejšie.

„Ach,“ zastonal zrazu otec a zohol sa v páse, rukou si tlačil na bok.

„Zasa ti je zle?“ obrátila sa k nemu mama a v ruke držala zväzok dvadsaťdolaroviek. „Keď prideme domov, vezmeš si lieky proti bolesti. A žiadne nie, Scott, pôjdeš na ďalšiu kontrolu.“

Otec zavrčal, na nič viac sa nezmohol. Potil sa, rednúce vlasy sa mu lepili na spánky, na tvári mu pribudli nové vrásky, ktoré lemovali jeho bolestivý výraz.

„Termofor a veľa vody,“ povedala Jet so smutným úsmevom. „Mne najviac zaberá práve to. Môžeš si požičať môj.“

Vedela, akú bolesť cíti. V skutočnosti to dokázala pochopiť len ona jediná z celej rodiny. Mama ani Luke nikdy celé týždne nemočili krv ani nezažili, aká mučivá je chôdza s bolesťami v boku. Oni a tie ich normálne obličky.

„Vážení,“ Jet tleskla rukami. „Bolo mi potešením, ale ja sa pobe-riem domov.“

„To nemôžeš,“ vyštekla Dianne. „Tvrдила si, že zostaneš až do konca a pomôžeš nám upratať. Ľudia už odchádzajú. Buď užitočná a odnes stoličky späť do hotela.“

Jet s takým niečím nikdy nesúhlasila a neznášala matkine reči o tom, aby spravila niečo užitočné. Necítila sa vďaka tomu užitočne, ale ako niktoška.

„Spravím to zajtra,“ odvetila.

„Typická Jet,“ vzdychla mama.

„To nie je typická Jet,“ povedal otec zmierlivým hlasom. „Zvyčajne povie: ‚Spravím to neskôr.‘“

„Neskôr je výborné slovo,“ povedala Jet a zvýšila hlas, keď odchádzala od rodičov. „Znamená to, že vlastne nemusím byť užitočná nikdy. Vidíme sa doma.“

Mama sa už aj tak sústredila na niečo iné: Gerry Clay sa vrátil, tentoraz ako mačka od hlavy až po päty.

„Bububu!“ vyskočil spoza stánku. „Dianne, poznám vaše najhlbšie a najtemnejšie tajomstvo,“ povedal hrubým, takmer diabolským hlasom.

„Výborne sa zabávaš, však, Gerry?“ odsekla Dianne.

Jet prešla parkom a vynorila sa na ulici za ním. Bola tma, no nie až tak neskoro, aby sa bála. Mesto stále hučalo a kvílilo a hemžilo sa presúvajúcimi sa autami a nemŕtvymi. Pred kostolíkom sa zlietol hlúčik tínedžerov, vykrikovali a chichotali sa akosi príliš na to, aby to bolo len z cukru. Pokojne by sa stavila, že objavili maminu a otcovu skrinku s alkoholom.

Pred okolitými domami stále svietili vyrezávané tekvice, zazerali na ňu ich zlomyseľné trojuholníkové oči. Zato schody k vchodovým

dverám lemovala len kopa holých tekvic a dýň. Tie sa nik neobťažoval vydlaabať.

Jet zabočila na ulicu College Hill Road a pozdravila kostru visiacu pred domom Romanovcov s číslom 1. Jej končatiny praskali a poletovali v jesennom vánku. Vyšla hore kopcom až k číslu 10.

Domov.

Neznesiteľne veľký dom, ktorý otec prerobil a zväčšil, a to hneď niekoľkokrát, vyčnieval spomedzi ostatných normálnych domov na ulici. Stál priamo oproti domu Finneyovcov s číslom 7. Aj Jet zrejme nenávidela Masonovcov. Je to možné.

Vybehla po širokej kruhovitej príjazdovej ceste, pričom prešla okolo svojho auta, ktoré s láskou potľapkala po korbe. Ford 150 v púdrovomodrej farbe. Mama si myslela, že Jet si to auto kúpila len preto, aby ju ním vytočila. Nebola ďaleko od pravdy.

Pred červenými vchodovými dverami stála jediná tekvica s vydlabanými očami, ktoré však už nesvietili, oheň zhasol. Na schodoch ležala misa s nápisom: *Ponúknite sa. Jedna sladkosť na osobu*. V akom svete to jej matka žila? Doriti, nádoba so sladkosťami bola prázdna. Tí zasrani.

Jet si poprezerala vrecká na bunde v snahe nájsť v nich kľúče. Šošovka domáceho videovrátnika na ňu zazerala, tak na ňu vytreštila oči a vyplazila jej jazyk.

Odomkla dvere a k jej nohám sa prihnal Reggie s ryšavou srstou. Vrtel chvostom a pišťal od radosti tak, ako to robieval len pri nej. Vyskočil a labkami sa jej oprel o kolená.

„Ahoj, ahoj, fešák. Kto je dobrý psík, hm?“

Jet sa zohla a poškrabkala ho za ušami. Za smiešne dlhými ušami anglického kokeršpaniela.

Pes odbehol, poobšmietal sa okolo rohu a vzápätí, sotva o dve sekundy, sa vrátil.

„Čo si mi to priniesol? Špinavé ponožky?“ zatiahla Jet a prstom mu prešla po ňufáku, zatiaľ čo sa jeho telíčko vrtelo aj s týmto presvätým darom v papuľke. „Ďakujem ti veľmi pekne, miláčik môj najmilší.“

Jet zavrela vchodové dvere a prešla chodbou popri snehobielych stenách a marockých koberčekoch – všetko vyzeralo príliš čisto a upravené ako v akomsi katalógovom dome. Jet sa vždy dostala do maléru, keď sa opovážila správať sa tu ako doma, trúsiť okolo seba omrvinky alebo si neodložiť topánky. Prešla až do kuchyne v zadnej časti domu a Reggie poslušne klusal za ňou.

Na kuchynskom ostrovčeku ležal tanier koláčikov, ktoré upiekla a priniesla Sophia – boli to čierne netopiere s polevou a oranžové tekvičky. Sophia robievala také veci. Piekla. Jet si vzala netopiera a odhryzla mu hlavu. Dopekla, chutili fakt dobre. Dojedla koláčik a poutierala si lepkavé končeky prstov do utierky pri sporáku, jednej zo súpravy troch utierok s malými pochodujúcimi citrónmi, pomarančmi a avokádami, pretože v tomto dome muselo ladiť úplne všetko. Jet sa otočila a vzala si z taniera ďalší koláčik. A prečo nie, dočerta! Vzala si aj jednu tekvičku a pomalými krokmi prešla popod klenbu olemovanú ozdobnou lištou až do obývačky.

S koláčikom v ústach siahla do vrečka po telefón. Odomkla ho. Jej prst našiel Instagram skôr než jej oči. Odhryzla polovicu tekvičky a na jazyku sa jej rozplynula sladkastá poleva. Mohla byť ako dievčatá zo strednej alebo z výšky, ktoré už boli vydaté a oslavovali výročia a narodenie svojich potomkov. Alebo nemusela byť vydatá ani mať deti, ale mohla chodiť na vychytené večierky a popíjať šampanské pri nástupe do nového zamestnania. Aj taký život mohla Jet viesť, občas uverejniť skromne neskromný príspevok o svojom veľkom povýšení vo firme s akronymom, o ktorom všetci predstierali, že ho poznajú. Teda ak by nedala výpoveď a z večera do rána neodišla z Bostonu.

Jet dojedla koláčik a lepkavými prstami siahla na obrazovku. Nezáležalo na tom. Jet mala dosť času nájsť to pravé. Mala všetok čas na svete, pamätáte? A zrazu sa jej život skutočne začne, a keď sa tak stane, buďte si istí, že im to všetko vráti aj s úrokmi. Len si na to počkajte.

Reggie sa jej postavil do cesty a začal kňučať.

„Prepáč, kamoš, tieto koláčiky sú pre ľudí.“

Kňučanie zoslablo a prešlo do vrčania.

„Čo...“

Začula náhlivé kroky.

Nasledoval prudký úder do zátylku, vlhkosť trhajúcej sa pokožky, chrapot praskajúcej lebky.

Telefón jej vyklízol z ruky. Pes už nevrčal, ale kričal. Jet by tiež mala kričať, no...

Ďalší úder, silnejší. Prúd valiacej sa krvi, pukot kostí lámajúcich sa jej v hlave.

Nieko ju vraždí! dokázala si ešte pomyslieť Jet, no potom žmurkla a svetlo sa akosi nevracalo, a...

Policajná stanica Woodstock, štát Vermont

Záznam núdzového volania

Dátum: 31. 10. 2025

Čas: 23:09

DISPEČER: 911, ako vám môžeme pomôcť?

VOLAJÚCI: Panebože, panebože, pomôžte! Pošlite pomoc!

DISPEČER: Pane, upokojte sa, prosím. Akú zložku potrebujete?

VOLAJÚCI: Boha. Sanitku. Pošlite sem sanitku. Políciu. Ona sa nehýbe,
panebože. Nie!

[krik v pozadí]

DISPEČER: Dáte mi adresu, pane?

VOLAJÚCI: Áno, doriti. College Hill Road 10. Panebože, Jet. Nie, prosím,
nebuď mŕtva, prosím. Je mŕtva?

DISPEČER: Čo sa to tam deje?

VOLAJÚCI: Nieko na ňu zaútočil. Všade je krv. Jej hlava. Nie, nie, nie.

[krik v pozadí]

DISPEČER: Je s vami na mieste ešte niekto iný?

VOLAJÚCI: Nie, nie, som tu len ja a ona. Našiel som ju, nebola...

DISPEČER: Kto to tam kričí?

VOLAJÚCI: To je pes. Toto sa nemôže diať, nie. Jet! Jet! Prosím, nebuď
mŕtva, prosím ťa.

DISPEČER: Mohli by ste overiť, či dýcha?

VOLAJÚCI: Nie, nie, nie. Jet, prosím.

DISPEČER: Pane, ako sa voláte?

VOLAJÚCI: Billy, Billy Finney.

DISPEČER: Jackov syn?

VOLAJÚCI: Áno.

DISPEČER: Dobre, Billy. To som ja, Debbie zo stanice. Potrebujem od teba, aby si prestal plakať a pokúsil sa upokojiť. Sanitka je na ceste. Pomoc prichádza, no potrebujem, aby si skontroloval, či dýcha, či má pulz.

VOLAJÚCI: Je tu toľko krvi. Ja to ne... Nedokážem to.

Panebože, Jet, nie. Bože dobrý, nie. Je mŕtva. Nieкто ju zabil. Je mŕtva, mŕtva.

NIE TAK CELKOM...

NEDELA
2. NOVEMBRA

DVA

Jet zažmurkala. Niečo zapípalo. Ktosi zalapal po dychu.
„Zobudila sa! Doktorka, je hore!“

O kom to hovoria? Žeby o nej? Celá miestnosť sa javila rozmazane, bola príliš biela a jasná. Boleli ju z toho oči aj miesta skryté za nimi. Znova zažmurkala a uvidela, ako sa nad ňou týčia škvrny z mäsa, vlasov a zubov.

„Luke, zožeh doktorku! Ihneď, choď!“

Hlas jej matky, drsný a neznámy.

„Mama?“ zachrapčala Jet ešte chrapľavejším hlasom než zvyčajne. Pokúsila sa posadiť, no telo jej strpelo, bolo uväznené tenkými, drsnými plachtami, zastrčenými okolo laktov. Podišiel k nej biely plášť s odtieňmi bledožltej a modrej farby.

„Pomôžem ti,“ tentoraz sa ozval otcov hlas. Musel patriť šmuhe stojacej vedľa nej. Na pleciach vnímala teplo dlaní, posadila sa, no niečo sa jej lepilo na hlavu a šuchotalo to o vankúše za ňou. Pociťala ostrú bolesť.

Pošúchala si oči a zamotala sa do hadičky vytŕčajúcej jej z chrbta ruky.

„Chceš vodu?“ spýtala sa mama a Jet ju hneď pociťala pri perách. Nedokázala sa správne napiť. Ustrkla, hoci vedela, že to jej matka ne-

znáša, no možno by jej to tento jediný raz mohla odpustiť, keď je Jet v nemocnici.

A vedela prečo. Pamätala si to. Jej izba možno vyzerala rozmazane, no myseľ mala jasnú.

Niektu sa ju pokúsil zabiť. Tresol ju po hlave. Počula chrupčanie koláčika v tvare tekvičky a svojej lebky a desivý výkrik psa. Jet však stále žila, dýchala. Nadýchla sa, aby sa uistila. Bolo to skutočné. Znova pre istotu zažmurkala. Rozprestieralo sa pred ňou jej telo s dvoma rukami a dvoma nohami, ktoré sa pohlo na povel. A istotne mala aj hlavu, pretože vďaka nej videla a počula a dýchala.

Žila.

Prežila.

Kurva!

Vďaka, vďaka, vďaka!

„Jet,“ mamina tvár už vyzerala jasnejšie, vzdialená len pár centimetrov. „Čochvíľa príde doktorka. Všetko ti vysvetlí, no musíš ju počúvať, dobre? Je to veľmi dôležité. Nič nepodniknú, pokiaľ sa tak nerozhodneš. Ty budeš vedieť, čo je správne, zlatko.“

Mama vystrela ruku k Jetiným vlasom, no nepohladila ju. „Prepáč, zabudla som.“

„Mám ju!“ Luke vtrhol do izby a lapal po dychu, akoby celý čas bežal. „Čau, Marge,“ povedal jemne, vôbec nie ako Luke. „Si v pohode?“

„Trochu ma bolí hlava,“ usmiala sa Jet. Nik sa na ňu nepozrel. No tak, len sa snažila odľahčiť atmosféru. Bola predsa nažive.

Dvere sa znova otvorili, tentoraz vošla drobná doktorka tmavej pleti so zapletanými vlasmi a v dlani zvierala zložku. Ani ona sa neusmievala.

Odkašľala si a zrakom spočinula na posteli. „Som rada, že ste ho-re. Vaša rodina mi prezradila, že by som vás mala volať Jet,“ povedala. „Som doktorka Leeová.“

Jet netušila, čo povedať. Rada vás spoznávam? Prečo sa, doriti, všetci tvária tak sklúčené? premýšľala. Veď je nažive a pri vedomí.

„Môžem len...“ prehodila doktorka Leeová, podišla bližšie a z vrec-ka na plášti vytiahla pero so svetlom na konci. A áno, samozrejme,

že mohla, lebo to už vlastne spravila. Zasvietila Jet priamo do očí. Do jedného aj druhého oka. Svetlo zhaslo. „Koľko ste jej toho povedali?“ doktorka sa obrátila na Jetinu mamu.

„Nič,“ odvetila Dianne a ustúpila. „Čakali sme na vás.“

„Ludia, to je v poriadku,“ potiahla nosom Jet. „Viem o tom. Všetko si pamätám. Nieкто ma udrel zozadu do hlavy. Pokúsil sa ma zabiť.“

Ticho.

„Ale zjavne sa mu to nepodarilo,“ poznamenala Jet a zatriasla vystretými dlaňami ako džezoví speváci.

Otec si priložil prsty k ústam a potláčal vzlyk. Po hánkach mu stiekla tichá slza.

„Pán Mason, prosím,“ povedala doktorka a prisunula si stoličku k Jetinej posteli. „Jet, som neurochirurgička. Ste v zdravotníckom zariadení Dartmouth Hitchcock Medical Center.“

„Ako dlho som tu?“ spýtala sa Jet. „Aký je dnes deň?“ Počkať, aký je deň alebo rok? Došla, žeby spala oveľa dlhšie, než si myslela? No doriti, žeby bola celé roky v kóme? To preto sa k nej všetci správajú tak divne? Už má tridsať, všakže? Ach, všetok ten premárnený čas.

„Je nedeľa,“ odvetila doktorka Leeová upokojujúcim hlasom vzhľadom na paniku zračiacu sa v Jetiných očiach. „Dve hodiny popoludní. Strávili ste tu asi tridsaťšesť hodín.“

„Tak to je, kurva, úľava,“ povedala. „To sa mi vážne uľavilo. Myslela som si, že som stará.“

Otec sa obrátil čelom k stene.

„Jet, boli ste na tom veľmi zle, keď vás priviezli na jisku,“ pokračovala doktorka Leeová a pohrávala sa s okrajmi zložky. „Pri príchode ste na komatóznej stupnici GCS dosiahli hodnotu osem, čo znamená, že ste sa nachádzali v kóme a museli sme vás intubovať. Krátko nato ste utrpeli zástavu srdca v dôsledku straty krvi. Podarilo sa nám stabilizovať vás a dostať vás na operačnú sálu. Mali ste subdurálny hematóm, tu na ľavej strane hlavy pod týmto obvazom. To znamená, že sa vám na povrchu mozgu nahromadila krv. Tú sa nám podarilo odstrániť a zdá sa, že nedošlo k žiadnemu výraznému poškodeniu mozgu. Domnievame sa však, že vás zasiahli trikrát.“

Prvýkrát na ľavej strane hlavy a dvakrát zozadu neďaleko spodiny lebečnej.“

Práve tie dve rany si Jet pamätala.

Doktorka Leeová preglgla.

„Došlo k fraktúre lebky. Pozdĺžnej zlomenine záhľavnej kosti. Fraktúru spôsobil prvý úder, zatiaľ čo ten druhý kosť zatlačil hlbšie do mozgu.“ Odmlčala sa a pozrela nadol. „Vzhľadom na miesto zranenia a brutalitu útoku je zázrak, že nedošlo k výraznému poškodeniu životne dôležitých tkanív a cievnych štruktúr mozgu, že sa dokážete hýbať a myslieť a existovať. Nikdy som nič také nevidela. Je tu však jedno ale.“

Jet vedela, že príde nejaké ale. Pokiaľ by totiž išlo o zázrak, jej rodina by sa na ňu neďívala takto. Akoby sa ani vôbec nezobudila.

V hlave cítila pulzujúcu bolesť, najmä vzadu a na ľavej strane. Teraz už presne vedela, odkiaľ bolesť vychádza. Pálčivá a ostrá, napodobenina, pozostatok tej, ktorú cítila v prvotnej chvíli, keď sa jej roztvorila lebka.

Doktorka Leeová otočila zložku položenú v lone.

„Fraktúru sa počas operácie podarilo úspešne uzavrieť. Časti lebky sme pospájali skrutkami a drôtenou sieťkou. Pozašívali sme pokožku hlavy.“

Ako o tom hovorila, Jet začalo to miesto svrbieť a páliť.

„A po operácii sme vás poslali na ďalšie CT vyšetrenie.“

Následne vytiahla snímku zo zložky. Samotný plast zavibroval takmer komickým žblnkotavým zvukom bez ohľadu na atmosféru v miestnosti. Doktorka pridržala snímku vyššie oproti poobedňajšiemu lúču svetla prúdiacemu dnu cez okno. Čierne pozadie. Úplne v hornej časti svietil biely nápis: *Margaret Masonová, vek: 27, 01. 11. 2025* a ďalšie čísla, ktorým Jet nerozumela. Nižšie sa nachádzala mriežka obrázkov. Zábery jej mozgu z rôznych uhlov, rezy z tohto smeru a tamtoho, zobrazené čudnou bledomodrou farbou.

„Na spodine lebečnej, v jej najhlbšej časti, presne uprostred mozgu sa nachádza kosť menom clivus. Úder do zadnej časti hlavy spôsobil fraktúru clivu.“ Snímka sa zatrepotala v dlani doktorky Leeovej, akoby znova pohrozila, že vydá ten zvuk. „Zlomenina clivu je mimo-

riadne vzácna, vyskytuje sa u menej než pol percenta zranení hlavy. A keď sa pozriete sem,“ ukázala na snímku Jetinej hlavy z pohľadu zhora, „uvidíte drobný úlomok kosti, ktorý sa oddelil od clivu.“

Doktorka Leeová pritisla prst na bielu bodku, ktorá sa vznášala uprostred Jetinho mozgu. Ukázala jej ju aj na snímke z bočného pohľadu, aby sa uistila, že ju Jet vidí. Šlo ani nie tak o bodku ako skôr o drobučku smietku.

„Fajn,“ povedala Jet. „No je maličká, však? A ja som v poriadku. Pozrite, nič mi nie je.“

Luke pritiahol stoličku k druhej strane postele a usadil na ňu mamu.

„Jet,“ oslovila ju doktorka Leeová. Zuby sa jej zachytili o písmeno *t*, akoby ho žuvala, len aby nemusela pokračovať. „Ten úlomok kosti sa opiera o stenu vašej bazilárnej artérie.“

Jet vydýchla. „To znie zásadne.“

„Jednej z hlavných artérií zásobujúcich mozog krvou.“

Áno. Je to zásadne.

„Operácia na odstránenie tohto úlomku by sa bežne považovala za nemožnú. Je to príliš hlboko a dostať sa k tomuto miestu bez poškodenia ďalších častí mozgu je takmer nemožné. Existuje priveľká pravdepodobnosť náhodného zásahu do tepny, ktorý by spôsobil krvácanie obľudných rozmerov. Šance na úmrtie sú privysoké. Je lepšie nechať ho tam a časom by sa tento úlomok mohol presunúť k okraju mozgu, odkiaľ by bol prístupnejší a dal by sa ľahšie odstrániť. Ale.“

Ďalšie ale.

Pulzujúca bolesť v Jetinej hlave sa ozývala ako bubnovanie, zosúladila sa s údermi srdca, ktoré na strach reagovalo strachom.

„Jet, vy máte polycystické ochorenie obličiek.“

„Toho som si dobre vedomá,“ odvetila Jet a potiahla nosom. Opäť si spomenula na týždne močenia krvi, na takú intenzívnu bolesť, až vás prehýnalo v kolenách, fantómové modriny, výpoveď z práce a presťahovanie sa domov, pretože sa to už nedalo zniesť, tabletky na vysoký tlak, ktoré brala dennodenne, nikdy nefajčila, nepresáľala si jedlá, hoci kedysi zbožňovala hranolčky. „Čo to má spoločné s mojím mozgom?“

Otec sa postavil za mamu, dlane jej položil na plecia a pery stisol do úzkej bielej čiarky, len aby sa nerozplakal.

Doktorka preglgla.

„Problém spočíva v tom, že steny tepien pacientov s polycystickými obličkami sú oveľa tenšie. Tie v srdci... aj tie v mozgu.“

„Chápem.“

„Mrzí ma to, Jet, neviem, ako inak by som vám to povedala. Vzhľadom na to, kde sa daný úlomok nachádza, a na to, že tlačí na už aj tak oslabené steny artérie, sa na tomto mieste zaiste vytvorí aneuryzma. Veľká aneuryzma. A keď praskne, bude nasledovať vnútorné krvácanie, ktoré... bude smrteľné.“

„Okej,“ povedala Jet a začala prikyvovať, no vzápätí, len čo si uvedomila, že jej to spôsobuje bolesť, prestala. „A s akou pravdepodobnosťou sa sformuje tá aneuryzma?“

„To je celkom isté, Jet. A príde to čoskoro.“

„Ako skoro?“

„Nie je možné to presne predpovedať, obzvlášť keď sa aneuryzma ešte nesformovala.“

„Skúste svoj najlepšiu odhad, doktorka.“

„Jet,“ potiahla nosom mama.

Doktorka Leeová sa vystrela a pozrela na podlahu namiesto Jet. „Vzhľadom na konkrétne okolnosti vášho prípadu by som povedala, že máme len pár dní. Možno týždeň, než praskne.“

Jet mľaskla, aby zakryla búšenie svojho srdca doslova bojujúceho o život. Toto sa nemôže diať, vravela si. Naozaj sa to deje? „Takže hovoríte, že zhruba o týždeň budem mŕtva?“

Nik neodpovedal.

Otec to už dlhšie nevydržal, rozvzlykal sa a zaboril si tvár do jamky na lakti.

„Otec, to je v poriadku,“ chlácholila ho Jet a pomrvila sa na posteli. Takto ho predtým videla plakať len jediný raz. Iba jediný raz počula ten hrdelný, surový zvuk. Dúfala, že ho už nikdy nezačuje, a sedemnáť rokov nebolo dostatočne dlho.

„Je to moja vina,“ vzlykol.

„Otec, nie je to tvoja vina. Je to dedičné. Existovala päťdesiat-percentná šanca, že ja, Luke alebo Emily zdedíme polycystické ochorenie obličiek.“ Jet bola tá nešťastnica. Vedela to už aj predtým, pretože obaja jej súrodenci mali normálne mená a jej prischlo meno Margaret. „Takže operácia. Správne?“ Jet sa pozrela na doktorku a potom na svoju rodinu.

Mama prikývla a utrela si opuchnuté oči. Ani jeden z nich toho zjavne veľa nenaspal, zatiaľ čo Jet spala až pridlho. „Niet na výber, Jet.“

„Prosím vás, pani Masonová,“ hlas doktorky Leeovej sprísnel. „Predtým než sa rozhodnete, Jet, si musíme niečo ujasniť. Tak ako som povedala, za iných okolností by sa takáto operácia vôbec nezvažovala. Riziko úmrtia je privysoké. Musím k vám byť úprimná. Prvú operáciu vykonal môj kolega doktor Fuller. Po druhom CT, keď sa objasnilo, aká je situácia, doktor Fuller odmietol čo i len zvážiť, že by sa pokúsil odstrániť tento úlomok kosti. Môj názor je, že sa o to môžem pokúsiť iba v prípade, že budete mať všetky informácie a vyberiete si túto možnosť s vedomím, o aké veľké riziko ide.“

Bubnovanie v jej hlave sa akosi neprirodzene zrýchlilo, akoby sa spustilo odpočítavanie a pretekalo sa s jej srdcom.

„Aké je teda to riziko?“ spýtala sa Jet. „Viete mi to povedať v percentách alebo tak nejako?“

Doktorka Leeová zaváhala, jazyk sa jej pohyboval v ústach, vydúval jej líca. „Šanca na prežitie je menej než desať percent.“

Bubnovanie prestalo.

„Takže pravdepodobnosť, že umriem na stole, je vyše deväťdesiat percent?“ spýtala sa otupene, neprítomne, akoby sa ani nenachádzala v tomto tele, v tejto posteli. Niekedy to tak myseľ spraví, aby vás ochránila pred bolesťou, všakže? Alebo išlo o dôsledok poškodenia mozgu, ktoré sa na CT snímkach nezobrazuje? „Nie som typ človeka, ktorý by rád stávkoval, no tieto šance vôbec nevyznievajú priaznivo.“

Jet v hre na pravdepodobnosť nebola veľmi úspešná. Už raz prehrala s polycystickým ochorením obličiek. A to boli jej šance na výhru päťdesiat percent. Nie desať. Alebo dokonca menej.

„Naozaj neexistuje iná možnosť?“

„Mrzí ma to, Jet,“ povedala doktorka Leeová. Zachvel sa jej hlas, a tak si odkašľala, aby to prekryla. Koľkokrát už musela niekomu povedať, že umrie? Dalo sa na niečo také vôbec zvyknúť?

Jet sa zadívala na svoju rodinu. Luke bol úplne bledý a mlčal, šklbalo mu čelustou. Otec plakal tichším, znepokojivejším plačom než inokedy. Mama sa k nej nakláňala na stoličke, vzala si Jetinu dlaň do svojej a pevne ju stisla.

„Takže,“ zaváhala Jet v snahe urovnať si myšlienky a sformulovať slová, ktoré doktorka nedokázala priamo vysloviť: „Môžem si vybrať, či zomriem teraz alebo o sedem dní?“

T R I

Miestnosť stíchla, ale svet nie. Šiel ďalej. Prístroj pípal vo vysokom tóne, z chodby sa ozval hlboký výkrik, cez okno prenikal lúč jesenného slnka, ktorému nezáležalo na nej ani na jej drobných problémoch.

Čo za možnosti to vlastne mala? Jet si zvyčajne nevedela vybrať ani len to, čo chce na raňajky. Zomrieť teraz alebo o týždeň? Svetlý chlieb alebo celozrnný? Či oba?

Počula aj bzukot, ale ten nepochádzal z chodby na prízemí, ale z Jetinej hlavy, spoza jej očí, pohrával sa jej so srdcom. Symfónia zatratených. Stiahlo sa jej hrdlo. Nechcela, aby ju počuli ostatní.

„Dopekla,“ šprihla Jet. „Ste si istá, že neexistujú žiadne tretie dvere?“

Jej mama odpovedala skôr než doktorka.

„Všetko bude v poriadku, zlatko. Je jasné, ktorá voľba je správna,“ potiahla nosom. Stisk jej ruky silnel, až to Jet zabolelo. „Jedna z nich ti dáva šancu, tá druhá nie. Nemôžem o teba príísť. Musíš si vybrať tú operáciu, Jet. A to rýchlo. Doktorka povedala, že záleží na každej minúte.“

„Pani Masono...“

„... takmer žiadnu šancu.“ Jet na ňu pozrela. „Pravdepodobnosť prežitia je menej než desať percent. Viem, že od strednej ubehlo v tvojom živote veľa času, no toto nie sú priaznivé počty, mama.“

„Nerob z toho súťaž, Jet.“

„Čím z toho robím sú...“

„... musíš ísť na tú operáciu.“ Mamine oči zaplavili slzy, no nepreliali sa. „Nemôžem prísť o ďalšiu dcéru. To mi nemôžeš spraviť.“

Bzukot sa zmenil na hrmiaci rachot. Jet by ho za normálnych okolností dokázala skrotiť, potlačiť a odkráčať preč, no aj táto schopnosť možno utrpela nenávratné poškodenie.

„Ja som si predsa nerozmlátila vlastný mozog, mama. Láskavo ma z toho vynechaj. Nie všetko je moja vina.“

Otec vykročil vpred. „Jet, tvoja mama to tak nemyslela. Chce pre teba len to najlepšie. Tak ako my všetci, dievčatko.“

Už roky jej tak nepovedal.

„Presne,“ zamrmľal drsne Luke, akoby tým niečomu pomohol.

„Ale ty na tú operáciu pôjdeš,“ povedala mama, slzy sa jej spustili a predbiehali sa navzájom, keď jej stekali po lícach. „Dobre vieš, že je to správne rozhodnutie, však? Scott, pomôž mi.“

Doktorka Leeová sa postavila zo stoličky a zamiešala sa do rozhovoru: „Toto rozhodnutie môže urobiť výlučne Jet.“ Jej hlas zjemnel. „Nemusíte sa rozhodnúť v tejto chvíli. Vonku stojí polícia. Čakali, kým sa prebudíte. Musia vám položiť niekoľko otázok o útoku, ešte než sa rozhodnete.“

„Ak by som si vybrala operáciu a neprežila ju,“ povedala Jet, akoby predvídala doktorkine slová. „Sú tu kvôli mojej vý-výp...“ Ako sa to nazýva? Ach, doriti, veď viete, ktoré slovo má na mysli. To, čo robíte, keď odchádzate z práce, takisto sa nazýva aj to, keď vám polícia kladie otázky. Znie to ako... Jet si nemohla spomenúť, ako to znelo. „Vý-výp... Aké je to zasrané slovo?“

„Výpoved?“ navrhol Luke.

„Áno, výpoved,“ Jet pleskla dlaňou po posteli. „Čo som to hovorila?“ Doktorkine oči sa zúžili. „Jet, robí vám ťažkosti nájsť správne slová?“

„Nie.“

Áno. Teda niektoré vôbec, ako napríklad: *Kurva, kurva, ja zomriem, kurva!* Ale nedokázala si spomenúť, akým slovom pomenúvame nástroj, ktorý mala doktorka Leeová prehodený cez

plecia. Tú dlhú vec s ušnými vložkami a kovovým diskom na počúvanie ozvien srdca. Jet nástroj nepotrebovala, jej srdce už aj tak bilo prisilno.

Doktorka Leeová prikývla, ako keby jej čítala myšlienky, hoci jej hlavu napraviť nedokázala.

„Jeden z úderov dopadol na bočnú stranu vašej hlavy.“ Doktorka Leeová poukázala na obväz. „Jazykové centrum mozgu sa nachádza v ľavej hemisfére. Niekedy poranenie v tejto oblasti môže spôsobiť problémy s porozumením slovám alebo rozprávaním, čo sa nazýva afázia. Vaša schopnosť porozumieť a vaša reč sa zdajú viac-menej nezasiahnuté, takže ide pravdepodobne o anomickú afáziu, ten najmiernejší typ.“ Odmlčala sa. „Môže byť pre vás náročné spomenúť si na niektoré slová, obzvlášť na tie, ktoré nepoužívate často. Zvykne to byť dočasné, trvá to možno pár týždňov alebo mesiacov a dá sa to liečiť na logopédii.“

Jet pokrčila plecami: „Ja však zrejme nemám týždne ani mesiace, všakže?“ Vlastne to nebola otázka.

„Ak sa necháš zoperovať, Jet...“ začala mama.

„... podľa mňa by sme mali nechať Jet, aby sa porozprávala s policajtní,“ vyhlásila doktorka Leeová a mávla Jetiným zdravotným záznamom, čím vzala Dianne vietor z plachiet.

Luke postával pri dverách.

„Kto to bol, Jet?“ spýtal sa jej s prísne zovretými perami, skrývajúcimi zuby. „Kto ti to spravil?“

Vydýchla. Na toto slovo si jednoznačne vedela spomenúť. „Neviem.“

„No tak, Luke,“ potľapkal ho otec jemne po chrbte. „Nechaj políciu, nech jej položia vlastné otázky. Niet času nazvyš.“

Mama pritisla ruku na hrču na prikrývke, pod ktorou mala Jet nohu. „Budem hneď za rohom, zlatíčko.“

Doktorka odchádzala ako posledná, obzrela sa za Jet s napoly smutným úsmevom. Úsmevom typickým pre k-ka... Doriti, ako sa to povie? Veď viete, takí tí ľudia vo filmoch s kapucňou, ktorí sa oháňajú sekerou alebo spúšťajú padacie dvierka.

„Čaká vás,“ Jet započula doktorku Leeovú, jej slová stlmili zatvárajúce sa dvere. „Príliš na ňu netlačte. Práve som jej prezradila novinky.“

Vraj novinky.

Ha.

Špeciálne vydanie, čítajte. Jet Masonová má v hlave časovanú bombu.

Dvere sa každú chvíľu otvoria. Mám dosť času na to, aby som sa vykričala?

Pánty zaškrípali. Nie, nemám. Dosť času. Na kričanie. Ani na život.

Prvý vošiel muž v obleku, v dlani zvieral spis a hánky mal zaťaté až dobiela. Kolko papierovania, bola poctená.

„Margaret Masonová?“ povedal jemne a až príliš zreteľne. „Volám sa George Ecker. Som detektív vermontskej štátnej polície.“

„Volajte ju Jet,“ povedal ďalší hlas, no ten už poznala. Billyho otec, pardon, Jack Finney vošiel do miestnosti a jeho odznak jej blysol do očí. „Má rada, keď ju volajú Jet.“ Vyzeral vyčerpane, nevyspato, no aspoň jej jeho tvár pripadala známa.

Ako posledný vošiel náčelník Lou Jankowski, ktorý za sebou zavrel dvere. Pokýval hlavou. „Opäť sa vidíme, Jet.“

George Ecker si odkašľal. „Náčelník povedal, že by ste tu chceli mať seržanta Finneyho. Vraj sa poznáte.“

„Celý život,“ privolila Jet.

Jack sklonil hlavu, akoby ho bolelo dívať sa jej do očí. Oplakával ju, skôr než mala vôbec tú slušnosť skutočne zomrieť. Predmŕtva. Nemŕtva. Posratý *zombie*, presne tým sa stala. Tak tomu sa povie predpovedanie budúcnosti. Jet navyše prekvapilo, že to slovo dokázala povedať – nemal to byť jeden z tých výrazov, ktoré zmizli v čiernej diere jej vlastnej hlavy? Tak veľa slabík.

Všetci traja stáli okolo jej postele ako tichí strážcovia. Jet naťahovala krk, aby im dovidela do tváří.

„Nevidela som, kto to spravil,“ začala. „Ešte než sa spýtate, zaútočil na mňa zozadu. Nemala som šancu otočiť sa.“

Detektív Ecker cvakal perom, niečo si zapisoval do spisu. „Počuli ste alebo videli niečo, čo by nám pomohlo útočníka identifikovať?“

Jet prehltna. „Takže ani vy nevíete, kto to bol? Nie sú tam nejaké dôkazy alebo také niečo?“

„Miestu činu sa stále venujeme,“ odvetil detektív. „Zachytili ste niečo?“

„Kroky,“ povedala Jet, „prichádzali spoza mňa.“

„Zneli ťažkopádne?“

„Netuším.“

„Vedeli by ste mi povedať, aké topánky to mohli byť? Pracovné, teniský?“

„Neviem, počula som len kroky. Udialo sa to veľmi rýchlo.“

„Jeden pár alebo viac?“

„Jeden. Spravil to jeden človek.“

Detektív Ecker si nalistoval predchádzajúcu stranu. „Viete, čím vás udrelí?“

„Nie,“ odvetila a odmlčala sa. „Počkať, takže vy nemáte ani vražednú zbraň?“

Dokým to nevyslovila nahlas, ani si to neuvedomovala. Vražedná zbraň. Presne to to bolo, všakže? Jet totiž nenapadli ani neprepadli – aké nevýrazné, univerzálne slová. Ona bola... zavraždená. Nieкто ju zabil. Zabili ju na vyše deväťdesiat percent, pokiaľ sa nestane ďalší zázrak a tá operácia sa nepodarí.

„Zbraň sa na mieste činu nenašla,“ povedal Ecker a vyhol sa tomu zásadnému slovu, ktoré všetkých znervózňovalo.

Jack si zložil čiapku a držal si ju pri boku.

„Kto ma našiel?“ Jet položila túto otázku jemu, nie tomu cudzincovi so spisom. „Mama s otcom?“

Jack si odkašľal. „Našiel ťa Billy.“

„Je v poriadku?“ spýtala sa. Čudné, aby sa pýtala niečo také, navyše keď sama vôbec nebola v poriadku. Jet však bola tvrdá, to hovorili všetci. Billy nie. Kedysi plakal, lebo Jet zašľapla pavúka.

Jack neodpovedal.

„Margaret, prepáčte, Jet.“ Detektív sa mierne naklonil, aby znovu upútal jej pozornosť. „Spomeniete si na nejaký dôvod, akýkoľvek, pre ktorý by vám nieкто chcel ublížiť?“

Túžila zažartovať, oklamať to bubnovanie v hlave polátanej sieťou a skrutkami. Čože, *mne?! Ja som predsa zlatičko*. Ale tentoraz to nešlo. Nedokázala prehlásiť tú predtuchu.

„Nie,“ odvetila a takmer sa jej zlomil hlas. „Nenapadá mi nič, pre čo by ma niekto mohol chcieť zabiť.“

No niekto si ten dôvod našiel. Netresnete predsa niekoho po hlave hneď trikrát za sebou pre nič, za nič. To *prečo* je takmer také mäťúce ako to *kto*. Dozvie sa to. Jet vôbec niekedy?

Nie, ak sa rozhodne pre operáciu a percentá sa rozdelia tak, ako to zvyknú robiť.

Detektív ťloskol jazykom – Jet by mu ho najradšej vyrvala.

„Viete nám povedať, kde sa nachádza váš priateľ?“ Odmlčal sa, aby si v poznámkach prečítal jeho meno, hľadajúc ho prstom. „J. J. Lim. Viete, kde je?“

Aj Jet ťloskla. „Neviem, či vám to niekto povedal, no tak trochu som bola v nemocnici v bezvedomí.“

Ecker nadvihol obočie.

„Nie, neviem, kde je, detektív. Prečo?“

„Nepodarilo sa nám ho zastihnúť. Nezdvíha telefón. Rozprávali sme sa s jeho bratom Henrym, no ani ten nevie, kde je. Vraj v piatok náhle odišiel z mesta, večer na Halloween. Nepovedal, kam ide.“

Jet sa narovnala a odlepila sa od vankúšov.

„Nemyslíte si, že je podozrivý, všakže?“

No podľa výrazov v ich tvárach si to zjavne mysleli.

„Ako dlho ste boli spolu?“ spýtal sa detektív.

Prečo na tom záležalo?

„Takmer dva roky,“ odvetila. „Pozrite, J. J. to neurobil.“

„Vy ste ale útočníka nevideli, však?“ zapojil sa náčelník.

„Nie, nevidela. Lenže...“ Jet nevedela, kam tým smeruje, a tak to ostalo visieť v zatuchnutej miestnosti.

„Ešte sa vás potrebujeme spýtať jednu vec,“ pokračoval Ecker a prevrátil ďalšiu stránku. „Váš telefón sa nenašiel. Viete, aký je to model?“

„Vzal mi telefón?“

„Nemali ste ho pri sebe a nenašli sme ho ani na mieste činu.“

„Tuším iPhone 14.“

„To isté tipoval aj váš otec,“ poznačil si Ecker. „No a napokon, počas útoku ste mali na ruke hodinky značky Apple. Tie máme so sebou. Mohli by ste nám povedať kód, aby sme sa dostali k dátam? Pomohlo by nám to urýchliť celý proces, aby sme nečakali na telefónne záznamy.“

Jet sa zahľadela na svoje prázdne zápästie. „Áno, kód je 0709.“

„Ste si istá?“ Ecker si ju skúmavo premeral.

„Áno, som si istá. Heslá mi z hlavy nikto nevytrieskal.“

Detektív si čudne povzdychol a práve vtedy si to Jet uvedomila, pochopila, prečo si to overuje. Ak si vyberie operáciu, ak zomrie na stole, čo sa podľa jej šancí na prežitie aj stane, potom je toto ich posledná šanca na rozhovor s ňou. Práve preto si museli byť istí. Pretože sa rozprávali s mŕtvou ženou.

„0709,“ znova zdôraznila.

Zapísal si to a Jetine oči sledovali pohyby jeho pera. Prikývol, letmo pozrel na náčelníka Loua a seržanta Jacka a zavrel spis.

„Myslím si, že nateraz máme všetko, čo sme od vás potrebovali, Jet,“ uzavrel to.

„Nie, počkajte,“ posadila sa a kolená si pritiahla bližšie k hrudi. Ešte to nemohli ukončiť, pretože ak odídu, Jet si bude musieť vybrať, rozhodnúť sa. A možno, možno by to dokázala ešte na niekoľko minút odložiť. Nechcela si vybrať hneď teraz. Radšej by to nechala na neskôr. Na potom. Len nech si môže vybrať neskôr.

„To nič, Jet,“ povedal Jack chrapľavým, surovým hlasom, akoby ho od ich posledného stretnutia používal až pričasto. Mal však láskavý výraz v očiach, leskli sa v očakávaní slz. „Sľubujem ti, dievča, že dostaneme toho, kto ti toto spravil. Prisahám. Kvôli tebe.“

Jet sa mu zahľadela do očí a vzápätí žmurkla. Vari to nevedel? Nemohla nechať druhých, aby robili veci za ňu, pretože by to dokazovalo... Že jej mama mala pravdu? Že je od narodenia úplne neschopná a neschopná aj zomrie? Už nemala čas na to, aby jej niečo dokázala. To nie je fér, nemalo to dopadnúť takto, hromžila v duchu.

Jack si utrel oči a nasledoval ostatných členov polície k dverám. Myslel si, že si vyberie tú operáciu, všakže? Že sa týmto rozlúčili.

„Zbohom, Jet,“ povedal detektív Ecker a už o tom nebolo pochyb.

Dvere sa šmahom zavreli a muži boli preč. A s nimi aj Jetina posledná nádej.

Už nemala viac času.

Zostala osamote ani nie štyri sekundy, následne sa znova pohla kľučka a do miestnosti vošla mama, za ňou otec a napokon doktorka Leeová.

„Luke, no tak,“ vyštekla mama a pokynula mu, aby tiež vošiel dnu.

Doktorka Leeová tam stála s prekříženými rukami a pozorovala, ako sa rodina zhromažďuje okolo Jetinej postele. Luke dýchal tak sťažka, že Jet nedokázala premýšľať. A ona potrebovala premýšľať, pretože si prišli vypočuť jej rozhodnutie, a rozhodne bolo o čom premýšľať.

„Luke, sklapni!“ vyštekla.

„Nič som nepovedal.“

„Je čas, Jet,“ povedala doktorka Leeová ticho, no vážne. „Musíme ťa začať pripravovať na operáciu, a to okamžite. Poznáš svoje rozhodnutie?“

„Isteže pozná,“ povedala mama a dlaňou pohladila Jet po ramene a stisla jej ho. „Operáciu. Vyberá si operáciu. Je to jediná voľba, jediná nádej.“

„Jet?“ nástojila doktorka Leeová.

Jet zdvihla pohľad k mame. To dunivé bubnovanie v hlave sa zrýchlilo dvojnásobne, trojnásobne, srdce jej vrážalo do kletky z re-bier. Pieseň sa blížila k svojmu záveru.

Mama sklopila zrak, dívala sa na dcéru neochvejným pohľadom.

Jet žmurkla.

„No tak, zlatko.“

„Ja ne...“

„Vyberá si tú operáciu. My všetci.“

„Pani Masonová, prosím.“ Doktorka Leeová zvýšila hlas. „Jet. Čo chcete vy?“

Čo chcela? Chcela späť svoj život. Vrátiť sa v čase o dva dni a mať v poriadku hlavu, uistiť sa, že sa nikdy nič z tohto nestane. Chcela presne to, čo chcela vždy. Spraviť niečo, dosiahnuť čosi významné, byť v niečom nespochybniteľne úžasná, dokázať, že na to má. Aby sa jej život mohol začať. Jet hrala túto hru na čakáreň pridlho a už jej neostalo viac času.

Už jej neostala žiadna cesta a žiadne ďalšie *neskôr*.

Nieko jej ich vzal.

No nie všetky.

Zomrie teraz alebo o sedem dní.

Jet nemala nádej, ale mohla mať ten posledný týždeň.

Týždeň na čo?

Jet preglgla, dívala sa rovno pred seba a tvár jej mamy sa postupne rozmazala.

„Nevyberám si tú operáciu.“

Doktorke Leeovej akoby sa priam uľavilo. Mame nie.

Tvár sa jej skrivila.

„O čom to hovoríš?“ hlas sa jej zadrhol v hrdle, zaškrípala v zuboch.

„Doktorka, ona nevie, o čom hovorí. Musí byť zmätená. Ideme do tej operácie.“

„Nie, mama, nejdeme.“

„Áno, Jet. Ideme,“ oči mala vlhké, no plné ohňa. „Vedela som, že sa pokúsiš spraviť čosi takéto. Scott, povedz jej niečo!“

Otec sa ani nepohol.

„Luke,“ naliehala mama. „Povedz svojej sestre, že nám to nemôže spraviť.“

„Počas tej operácie zomriem, mama,“ vybalila na ňu Jet. „Všetci to dobre vedia.“

Doktorka Leeová to vedela. Videla, ako jej ovisli plecía, akoby z nich opadla váha Jetinej smrti.

„Niet žiadnej nádeje. A ak mám zomrieť dnes alebo neskôr, vyberám si neskôr,“ Jet odkopla prikrývky, odhalila si nohy.

„Jet, nie!“

„To je moje heslo, nie snád?“ Prehodila nohy cez okraj postele, prsty jej dopadli na chladnú podlahu. „Veď to neustále hovoríte, hm?“

Spravím to neskôr. Prečo meniť svoj celoživotný návyk. Zomriem neskôr.“

„Jet, toto nemôžeš! Scott?!“

Jet sa neisto postavila a urobila prvý krok, nohy ju pálili od námahy.

„Luke,“ ukázala Jet prstom, „dobežni policajtov. Povedz im, aby ma počkali.“

„Nie, Luke!“ zakričala mama tentoraz naňho a luskla prstami.

„Luke, ja som tá, kto zomiera. Sprav mi láskavosť, okej?“

Luke mlčky vykĺzol dverami, skôr než naňho stihol zakričať niekto ďalší.

„Prestaň, Jet. Chápeme, o čo ti ide. Vráť sa do postele,“ naliehala matka.

Jet ju odignorovala.

„Doktorka, moja hlava je už zašitá, správne? Nevypadne mi z nej mozog, ak vyjdem von dverami, však?“

Doktorka Leeová prikývla, zablysko sa jej v očiach. Tiež odignorovala Dianne. „Len si denne vymieňajte obväz.“

„Kde mám oblečenie?“ Jet pozrela na otca.

„Dôkazy,“ zakašlal, akoby sa bál prehovoriť.

„Jet, dosť!“ jačala mama. „Prosím, dosť už!“

„Nemôžem, mami. Nechcem zomrieť.“ Počúvala svoju hlavu aj svoje srdce a obe hovorili to isté, búšili súčasne v rýchlom, priam zbesilom súzvuku rytmov: *Nie teraz, nie teraz, nie teraz.* „Vyberám si tých sedem dní. Chcem ten čas. Potrebujem ho.“

„Na čo, Jet?“ vyštekla mama. Jet ranili ani nie tak tie slová ako skôr odstup medzi nimi. To, čo nimi mama skutočne myslela. Že Jet mala dvadsaťsedem rokov na to, aby spravila niečo významné. Čo by dokázala zmeniť za týždeň?

Úplne všetko.

„Konečne niečo dokážem, mami. Niečo významné. A dotiahnem to až do konca. Tentoraz to bude iné. Musí byť, pretože ďalšiu šancu už nedostanem.“

„Niečo dokážeš?“ vzlykala mama. „Čo tým myslíš? Čo chceš urobiť?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ešte nie som mŕtva.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.